

ДРАГУТИН ЈОВАНОВИЋ

ПОНОВО ОГЊЕВИ У ЦРНОМ ОБИЉУ

У самртном пјеву овога стољећа
Лабудова сјена сред поноћног сјаја
На горки живот и љубавну лаж подсјећа
Завађени свијет на прагу очаја.

Своју вјечност тамну вода одражава
Кроз труле одломке слеђеног дрвећа,
Док вјетрови врх пустих дубрава
Разносе експлозију небеског прољећа.

Будном врху горе Сизиф даде тајну
Којом чува ватру неба, ал очајну
Висину, како наћи сјеверноме циљу?

Безумни огњеви смијенише поља звјездана
И изнад закопаних завичаја и бездана,
Врати се прошлост црнومه обиљу.

НА ЈЕЗЕРСКОМ ВРХУ

Овој стражи у простору скамењеном
Гром је пророк опјеван и рањав
И сунце напуљско, морем озвучено,
Посљедњу лауду за љубав поклања.
Гробницу тиморну љуби врисак маглен
У октобру кад сновијају хучне буре,
Свемир чежњом букти, лиже пламен —
Само феникс живот ослобађа урне!

Кремен искушеник и горе родне
Пожељеше исушене зјенице бђника
У свету поноћ завјетне слободе,
Кад небо сазријева крај Ловћен-звоника.

ОПОМЕНА

У блиској олуји што смрт слути
И дану који се злурадо спрема,
Да ли ће опет неко изгинути
У име оних, што их више нема?

Празнина зјапи у немоћној нади
И нуди трагични обрис краја,
У цвијету каменом бол се хлади
Са трном у глави на прагу очаја.

Да ли ћемо нестати ко сурова пјена
На ивици глога што се назире,
Из отворених уста и крвавих зјена
Који бљесак смртни хајкачи шире?

Па ће се краво коло од почетка
Окретати пут страшног амбиса,
Док се затрави траг нашег заметка
Иза сјенке црних љетописа.

Сулуди изданци нашега расула
Буде се и ишту нова истребљења,
Ко ли то пробуди звјерска чула
И завади недужна покољења?

Опомена, опомена и опомена
Умјесто вапаја или крика,
Сачувајте сјеме нашега сјемена
И пророчке ријечи светих мученика!